

Přibyslava — Bylinkářka ♀

Oddíl: Maska → Čest

Léčitelka bylinami, přidružená k hradní posádce Pirkštejna

Osobnost: ISTP-A (Virtuóz)

Jak tě znají ostatní Jsi zkušená žena středního věku, která zná každou bylinu v okruhu několika mil. Přizvána pro případ zranění nebo nevolnosti. Působíš prakticky a bezstarostně, trochu svéhlavě. Jsi léčitelka oddílu Maska.

Tajný zájem — Bylinkový ortel

Té noci kolem půlnoci k tobě do přístavku vrazil krvácející neznámý muž s rudou rukavicí. V dlani křečovitě svíral **masivní stříbrný prsten s rytinou plamene**. Když v agónii uvolnil sevření, prsten mu vyklouzl na podlahu. **Bleskově jsi ho sebrala a schovala do kapsy zástěry**.

V otevřených dveřích se v tu chvíli objevil **Vlastimil**. Cizinec přitiskl Vlastimilovi na hrud' **zapečetěný kožený tubus**. Vlastimil odnesl tubus k brodu. Zůstala jsi sama s krví — a **tajně jsi nahlédla do tubusu ještě než ho Vlastimil odnesl**. Byl **prázdný podvrh**.

Víš víc než Vlastimil:

- Vidíš trhliny v příběhu (prázdný tubus).
- Víš, že jsi o prstenu nikomu neřekla.
- Bojíš se, že kdybys to prozradila, buď zlomíš Vlastimilovi jeho víru, nebo se sama zapleteš.

Takový šperk na ruce takového muže znamená jediné (krádež nebo strhnutí ze zloděje, obojí smrtelné, pokud to najdou u těla). Cizinec o prstenu neřekl ani slovo — v agónii na něj zapomněl. Prsten nosíš v kapse zástěry, v truhle s halucinogenními kořeny, nebo na šňůrce pod košilí.

Pokaždé, když Vlastimil zpívá o Jezdci, ruka ti bezděčně sáhne tam, kde prsten je. To je tvůj tichý herní tik navíc.

Druhý tajný zájem — láhev pro převora: Každý měsíc připravuješ **uklidňující odvar** pro převora sázavského kláštera. Vyzvedává ho **Kliment**, převorův tichý člověk — **přinese s sebou klášterní vosk, ty láhev zavřeš a on ji odnese zapečetěnou**. Ne kvůli jedu: **aby cestou nikdo nepoznal, že převor nespí a léčí se mimo klášter**. (*Vosk je uzávěr a kontrola — vydrží to cestu a je vidět, že to nikdo neotevřel. Chrání ho před vrátným, novicem a zvědavým bratrem, ne před Klimentem.*)

Dnes ráno poprvé za rok nepřišel. Láhev ti zůstala v mošně — **plná a pořád zavřená**.

⚠ **Láhev Ludmile NEUKAZUJEŠ — jen ji necháš zahlédnout.** Když se hrabeš v mošně (hledáš divizny, obvaz, cokoli), láhev je prostě vidět. Ludmila si jí buď všimne, nebo ne. **Kdybys ji vytáhla a podala, přestane to být mimochodem řečená poznámka a stane se z toho obvinění — a celá tvoje dvoudílná konstrukce „dvou součástí“ se sesype do jednoho okamžiku.** (Ludmila klášterní vosk pozná sama — je světlejší, narůžovělý a voní po medu.)

Pokud dnes uslyšíš od Ludmily, že převor stojí na špatné straně sporu o hraniční kámen, víš, že máš na něj páku — „byliny mu pomáhají, jeho slovo o tom by skončilo v klášterním řádu.“ Páka funguje, i kdybys ji nikdy nepoužila.

Třetí tajný zájem: Před měsícem si u tebe objednala kombinaci bylin žena, co platila Štěpánovými groši — prostřednice, která objednávala pro **Štěpána ze Sedlce**. Tento klient nesouvisí s cizincem z Bylinkového ortelu — to byli dva různí lidé.

[HLAVNÍ] — Bylinkový ortel (tři možnosti uzavření)

1. **MIČÍŠ.** Prsten zůstane v kapse.
2. **Řekneš Vlastimilovi o samotě:** „Vlastimile, ten prsten — mám ho.“ Rozbiješ mu příběh.
3. **Vydáš prsten vyšetřovatelům.** Vstoupíš do hlavní hry.

Soucít: „Někdy si nejsi jistá, jestli prsten schováváš před šibenicí, nebo pro něj.“

[VEDLEJŠÍ] — Paralelní bylinkový úkol: Aneta si u tebe objednala **lektvar zamilovaných**. Máš na něj **prázdný flakón** a **cestovní hmoždír** — **hotový ho nemáš, musíš ho dnes namíchat.**

Přísady: víno · **zub divočáka** · **divizna** (nebo řebříček) · **jitrocel**.

Víš, co prodáváš, víno, diviznu, měsíček a naději. Byliny léčí tělo — tohle léčí čekání. Kouzla neděláš; necháváš si za ně platit. Jinými slovy, lektvar je placebo.

- **Víno sežene Aneta u Doroty** — výčepní z ratajské krčmy má, co potřebuje; klient si na svůj lektvar přispěje sám.
- **Divizna** — pro tu si musíš **odběhnout z trasy** (kamenitý břeh Sázavy nebo okraj lesa). Je to jediná odbočka, kterou dnes máš; veliteli o ni musíš požádat. (Kdyby nebyla, vem **řebříček** — ten roste na každé mezi a v srpnu kvete jistě.)
- **Jitrocel** — **sušený měsíček nemáš**, takže musíš nasbírat jitrocel. Naštěstí je to ta nejjistější rostlina ze všech: listy u každé cesty a sešlapané pěšiny, celou sezónu.
- **Zub divočáka má lovčí Havel** (z oddílu Stopa) — trofej z lovu, nosí ji u sebe. **Musíš si o ni říct.**

 A o něco si dnes řeknou tobě: felčar Matyáš (dnes s vámi v oddíle Maska) míchá druhou dávku uklidňujícího odvaru a potřebuje od tebe **sušený heřmánek a levanduli**. Heřmánek máš,

levanduli ne — nabídní mu místo ní **sušenou mátu**. Dej mu to, nebo si řekni o protislužbu. *(Není to totéž, co děláš převorovi — ten má **jíný lektvar, na nespavost**.)*

Herní tik (vyber 1 nebo několik):

1. Stále prohlíží okolí z profesionálního hlediska — byliny, půda, stopy.
2. Přičichne k předmětům, které skupina najde.
3. Mince v kapse přepočítává prsty — když cítí prsten, na chvíli ho potěžká.
4. Mluví o lidech přes jejich „znamení“.
5. Pokaždé, když Vlastimil zpívá o Jezdci, ruka jí bezděčně sáhne tam, kde má schovaný prsten.

Úvodní věta Přibyslava, bylinkářka. *Přišla jsem, abych vás udržela živé a zdravé — a věřte, že v tom jsem dobrá. Co se týká glejtu, mám oči otevřené stejně jako vy. Možná otevřenější.*

Linky: Nechtěně zapletení (vedlejší — prsten + popis zákazníka)

Profese / dovednosti: léčitelka, bylinkářství; lektvary: lektvar výřečnosti, lektvar charisma, lektvar na nespavost, jed (zhouba), lektvar zamilovaných.

🌸 **Dvě rekvizity, na které se nesmí zapomenout — sušené byliny v mošně:** sušený heřmánek a sušená máta. **Levanduli nemáš** — když si o ni felčar Matyáš řekne, dej mu místo ní mátu. *(Obojí je jeho jediný důvod dnes s tebou mluvit; využij toho, nebo si řekni o protislužbu.)*

Co dnes máš udělat

1. **Aneta si u tebe před výpravou objednala lektvar zamilovaných** — máš mu chybějící bylinu nasbírat během dne (čerstvé květy **divizny**, kamenitý břeh Sázavy nebo okraj lesa nad Talmberkem). Může tě to nutit na chvíli odbočit z trasy. (Nebo můžeš použít náhradní bylinu viz recept.)
2. **Tvůj profesní vztah s Klárou** — Klára si u tebe nakupuje **byliny, masti a vonné oleje pro svou zásobu do lázní**. Drobná cross-skupinová vazba; **pokud chceš předat informaci o Štěpánově prostřednici, Klára je první adresát**.
3. **Když Vlastimil zazpívá refrén o jezdcí s rudou rukavicí (vyhlídka):** to je muž z tvé chalupy z osudné noci. Sáhneš na prsten v kapse.
4. **Dvě součástky (→ Ludmila, odděleně):** Víš dvě věci o převorovi, které sestra Ludmila nezná — a které by jí, kdyby je spojila, daly páku. **Tvůj úkol: doručit každou větu zvlášť, s odstupem, bez komentáře a bez rady**. Nikdy nespojovat, nikdy nenaznačovat, co s tím. Jestli Ludmila sama dospěje k tomu, co z toho plyne — bude to její myšlenka, ne tvá.
 - **První součástka (vyhlídka nebo cesta k rozcestí pod Talmberkem):** Najdi přirozený moment rozhovoru s Ludmilou (o bylinách, o klášterním zdraví, cokoliv) a utrousíš jako vedlejší poznámku: „*Klášterní písař si u mě objednává odvary pro převora. Prý trpí*

nespavostí — já tomu říkám zvyk na noční ticho." A pak jdi dál. Žádný podtext. Žádná pauza pro efekt.

- **Druhá součástka (brod u Kuchelníku nebo cesta zpět):** Jindy, v jiném rozhovoru, neutrálně: „Říká se, že člověk, co dlouho nespí, v noci dělá chyby. V mé praxi to platí." Opět — bez spojení. Bez nárazu na první větu.

5. **V krčmě Vlastimil zazpívá bridge:** „Bylinkářka prsten chrání, prokletí či cizí čest?" — text tě veřejně jmenuje. Pozorní hráči si spojí bridge s tvým nervózním chováním.

6. **Po baladě, v tichých dozvucích: Vlastimil se tě sám zeptá.** GM mu připomene jeho půlvjem a on přijde přímo, bez sálu: „Cos to tenkrát v noci zvedala z podlahy?" Poprvé za den tvé mlčení něco stojí — je to jediná otázka, kterou neodbudeš bylinami. **Tvá odpověď (čtyři cesty):**

- (a) **Lhát.** Popřít, že cokoliv zvedala.
- (b) **Mlčet.** Neodpovědět — a nechat mlčení mluvit samo.
- © **Půlka pravdy.** Přiznat, že něco zvedla, ale ne co.
- (d) **Vydat prsten.** „Vlastimile, ten prsten, který cizinec vzal — mám ho. Bylo to ze zloděje, ne z něj. Ty jsi o tom nevěděl." Rozbiješ mu příběh, ale i tobě samotné se uleví.

Chronologie s vyznačením HLAVNÍ/VEDLEJŠÍ je níže v „Klíčové momenty".

Klíčové momenty

- 📌 **[VEDLEJŠÍ] Pirkštejn (~9:00):** Aneta ti diskrétně připomene, že na lektvar čeká. **[HLAVNÍ]** Prsten v kapse tě hřeje.
- 📌 **[HLAVNÍ] Sv. Matouš (~10:00):** Vlastimil zkouší refrén poprvé. Sáhneš na prsten.
- 📌 **[HLAVNÍ] Vyhlídka / cesta k rozcestí pod Talmberkem: První součástka Ludmile** — přirozená zmínka o odvarech a nespavosti. Pak odejdi dál.
- 📌 **[HLAVNÍ] Vyhlídka (~11:00):** Vlastimilův refrén nahlas. Cizinec z chalupy potvrzen.
- 📌 **[VEDLEJŠÍ] Cesta rozcestí pod Talmberkem → Ledečko nebo břeh Sázavy: odběhneš nasbírat divizny.**
- 📌 **[HLAVNÍ] Brod / cesta zpět: Druhá součástka Ludmile** — věta o nočních chybách, bez spojení s první.
- 📌 **[VEDLEJŠÍ] Pokud uslyšíš o Štěpánovi nebo o převorově sporu:** aktivuj páku (ale jen páku, ne součástky!).
- 📌 **[VEDLEJŠÍ] Krčma (~19:00):** předáš Anetě lektvar. **[HLAVNÍ]** Vlastimil zpívá celou baladu — v bridge tě jmenuje veřejně.
- 📌 **[HLAVNÍ] Krčma, tiché dozvuky (po baladě):** Vlastimil se tě přímo zeptá. **Tvůj finální moment.**

Tvé volby

- 🎭 **Vlastimilova otázka po baladě:** lhát / mlčet / půlka pravdy / vydat prsten?
- 🎭 **Součástky Ludmile:** doručíš obě, nebo jen jednu (odvary), nebo žádnou?
- 🎭 **Stopu na Štěpána:** předat Kláře, Anetě, nebo si nechat?
- 🎭 **Pákový přístup vůči převorovi:** ukázat Ludmile, nebo si nechat?

PREQUEL — „Bylinkový ortel“

Postavení proti hlavnímu ději: noc bezprostředně před začátkem hry, cca 6 hodin před tím, než Hanuš na nádvoří promluví (~3:00, hluboko po půlnoci — necelé čtyři hodiny do svítání, které uzavírá scénu 5).

1. INT. PŘÍSTAVEK VEDLE CHALUPY PŘIBYSLAVY, LES U RATAJÍ — NOC, HLUBOKO PO PŮLNOCI

(Produkční poznámka: podzim, dávno po klekání, dlouho před kuropěním. Jediné světlo — lojové svíčky na alchymistickém stole; žádný mechanický časoměr, žádné sklo v okně.)

Přístavek vedle lesní chatrče Přibyslavy. Na stole hoří lojové svíčky, osvětlují hmoždíře, sušené byliny, bublající hrnec. Vzduch nasycený vůní máty, pelyňku a octové vody. Zvenčí jen vítr v korunách stromů.

PŘIBYSLAVA (přes čtyřicet, praktická, klidná i ve chvílích, kdy klid nikdo jiný neudrží) stojí u stolu, míchá lektvar. Najednou těžký náraz na stěnu přístavku, chraplavé úpění. Dveře se rozletí.

PŘIBYSLAVA (leknutím upustí vařečku, bere do ruky svíčku) Kdo je tam?! Kdo se v tuhle hodinu plouží lesem?

Do světla svíček se vpotácí NEZNÁMÝ MUŽ (Jíra Hrubý, ačkoli to jméno tu nikdo nevysloví — kolem třicítky, na pravé ruce stažená rudá kožená rukavice, kterou si tiskne krvácející břicho). V levé ruce křečovitě svírá zablácený, pečetí opatřený **kožený tubus**. Padá na kolena.

NEZNÁMÝ (chropot, sípe bolestí) Pomoz... žena z lesa... nenech mě tu... Dostal mě... v té tmě u potoka... stín v kápi...

PŘIBYSLAVA (rychle k němu poklekne, odkládá svíčku, snaží se mu strhnout ruku z rány) Pán s námi, jsi samá krev! Sedni si k lůžku... drž si to plátno! Kdo ti to udělal?

Muž v agónii uvolní stisk pravé ruky. Z jeho prstů vyklouzne masivní **zlatý prsten s rytinou plamene** a s cinknutím se kutálí po podlaze. Přibyslava ztuhne. Rychle se podívá ke dveřím, pak prsten bleskově sebere a schová hluboko do kapsy zástěry.

PŘIBYSLAVA (šeptem) Tohle nikdo nesmí vidět. To by tě rovnou kat na šibenici vytáhl...

V otevřených dveřích se objeví VLASTIMIL. Plášť má mokry od rosy, loutnu přehozenou přes záda. Zírá na scénu s otevřenými ústy — ještě si tiše mumlá verš, který venku skládal.

VLASTIMIL Přibyslavo! Hledal jsem venku rýmy pod hvězdami a slyšel jsem... (spatří umírajícího) Proboha živého. Co se to tu stalo? Kdo je ten člověk?

PŘIBYSLAVA (ostrým, velitelským hlasem) Nech si ty své verše a pomoz mi! Přines octovou vodu ze škopku a drž mu hlavu! Umírá!

2. INT. PŘÍSTAVEK — NOC (POKRAČOVÁNÍ)

Vlastimil padá na kolena v blátě, podpírá hlavu neznámého. Přibyslava tiskne plátno na ránu, která stále silně krvácí. Neznámý naposledy otevře oči, blouzní.

NEZNÁMÝ (zvedá levou ruku, tiskne zapečetěný kožený tubus Vlastimilovi přímo na hrud', špiní mu šaty krví) Vyrval jsem mu ho... zloději... Glejt pana Ptáčka... Jeho čest... Nedejte ho pánům na hradě... jsou prodejní... schovejte ho... Rataje... pán z Pirkštejna...

VLASTIMIL (fascinován, tiskne tubus s pečetí ke své hrudi) Ty jsi ho zachránil? Ty jsi pro něj krvácel? Kdo jsi, člověče? Slyšíš mě?!

Neznámý muž už neodpoví. Tělo naposledy projede křeč, oči zůstanou strnulé. Umírá. Vlastimil ho drží, otřesen silou okamžiku.

VLASTIMIL (hlas se mu třese dojetím) Pravil, že je to čest pana Ptáčka. Položil život za spravedlnost tohoto kraje... a měl v sobě víc cti než všichni rytíři.

PŘIBYSLAVA (sleduje mrtvé tělo, ruku tiskne na kapsu s prstenem) Vlastimile... musíme to tělo skrýt. Jestli ho tu najdou lidi z hradu, obviní nás. Co uděláš s tím tubusem? Je zapečetěný.

VLASTIMIL (vstává, v očích má posvátný lesk) Neporuším jeho pečeť, dokud nebudeme vědět, komu věřit. Splním jeho vůli. Odnesu ho hned teď... dolů k brodu a ukryju ho hluboko do skalní rokle pod kořeny staré olše. Tam bude v bezpečí před biřici.

PŘIBYSLAVA A co krčma? Co lidi?

VLASTIMIL (bere do ruky loutnu) Cestou zpátky složím refrén. Píseň o hrdinovi v rudé rukavici. Do rána ho budu mít hotový. Celé Rataje budou zpívat o jeho odvaze!

STŘIH.

3. EXT. PŘED PŘÍSTAVKEM / LES U BRODU — NOC, PAK SVÍTÁNÍ (DOPLNĚK)

Přibyslava spaluje zakrvácené plátno na ohništi venku před přístavkem. Vlastimil sedí opodál na špalku, tubus na klíně, dívá se na pečeť, neotvírá ji — respektuje ji jako závěť. Zatímco je zabraný do ohně a vlastních myšlenek, Přibyslava se na okamžik otočí zády k němu, sáhne do kapsy, nadzvedne víčko tubusu — nahlédne dovnitř.

Je prázdný.

Její tvář se na zlomek vteřiny zachvěje — ne úlekem, spíš tichým, hořkým poznáním. Víčko zase zavře, přesně tak, jak bylo. Vlastimil si ničeho nevšiml.

VLASTIMIL (spíš sám pro sebe, zkusmo, jako by hledal melodii) Jezdec... jezdec v rudé rukavici...

Nechá slova doznít, zavrtí hlavou, zkusí to znovu, jinak. Přibyslava ho pozoruje, mlčí.

STŘIH DO EXT. LES U BRODU — SVÍTÁNÍ.

Vlastimil sám, tubus v ruce, klečí u kořenů staré olše na břehu a ukládá ho do skrýše mezi kořeny, přikrývá hlínou a suchým listím. Obřadně, pomalu — jako pohřeb.

Vstane, otřepe si kolena, podívá se na oblohu, která se pomalu rozjasňuje k východu.

VLASTIMIL (tiše, testuje rytmus, poprvé jako verš, ne jako věta) Jezdec v rudé rukavici / lesem k Ledečku teď pádí...

Zastaví se, spokojeně přikývne sám sobě — má první verš.

Kamera zůstává na jeho zádech, jak odchází směrem k Ratajím, obloha za ním světloroste.

STŘIH DO ČERNÉ.